

Προσταγή του Θεοδώρου, Στρατηλάτου βαζοφόρου.

Τάδε λέγει και τὸ στόμα τοῦ μεγάλου μας Κυρίου,
τοῦ θυμώδους Κορδοάρχου κ' ἡμνητοῦ τοῦ Ζαχειρίου,
τοῦ Στρατάρχου Θεωφῶρη,
ποῦ τὸ γράφουν οἱ Κ α ι ρ ο ἰ
πῶς τὸν ἔκαναν καμπόσι κ' ἀλογακί ζωρὸ
'στού Μινιστρου τὸν χορὸ.

Θεωφῶρης ὁ Στρατηλάτης, ποῦ καλεῖ μιστὲς ἀνδρείας
ἓνα πέμπτον, ἓνα κλάσμα, πολλοστὸν τῆς ἰσθερίας,
Ξεφωνίζει και προσταζει τὸ Στρατόπεδο νὰ γίνῃ
μὲς 'στὸ φλογερὸ καμίνι,
κ' εἰς αὐτὸ θὰ μεταφέρῃ καὶ κανόνια και στρατώνας
και θα στέκεται μαστακάκι μὲ τὰ βάζα τῆς Κορώνας.

Φοβηθῆτε τὰ μπουριζία τοῦ παλῆου μας Στρατηλάτη
και τὰ τόσα του χαρτιά...
τρούμπαις ἔμπρὸς εἰς τὸ καμίνι, τρούμπαις ἔμπρὸς εἰς τὸ Πα-
γιά νὰ σβύσουν τὴν φωτιά. [λάτι,

Τρούμπαις ἔρχονται πηλάλα νὰ μας κάνουνε σάν πάπικις,
πιάσατε, παιδιὰ, τῆς τάπικις.

Τὸ Παλλάδιον τοῦ γίνουσι μὲς 'στὰ φῶτα καταλάμπει,
'πίσω τρούμπαις μὲ νερὸ,
μὰ δὲν ξέρω πῶς θυμοῦμαι και τὸν Ἄνινο τὸν Μπάμπη,
ποῦχε γράφει μιά φορὰ:
«Πυροσβέστιαί μὲ τὸ μούσι
πιάνον τὸν Μυριακθούση,
πυροσβέστιαί μὲ τὴν τρούμπα
κυνηγοῦ τὸν Κορδορομπά.»

'Ἀληθῶς ἰγαλθάνισθη κ' ἡ θερμάμασι ἡ πλάσις,
κουμπουριὰς ἀκούσι κτύπον,
και τὸ τίμειον τῶν φῶτων ἀπυλεῖται μ' ἑπελάσις
τῶν πίζων και τῶν ἐρίππων.

Τάδε λέγει 'στούς στρατοῦς τῆς μὲ γεινιάτια και καπρίτια
ἡ Κορώνη Ζαχειρίστια:
αἰμὰς ἔμπρὸς, μὲ τῆς ἀντλιας καταβρίζετε τοὺς πάντας,
ἀν ἰδῆτε δὲ κ' ἐκείνους τοὺς ἀγώνους ἀνδριάντας
νὰ γουρλώσουν θυμωμένα τὰ μαριάρνια τῶν μάτζια,
φορὰ μιά τῆς σακαράκκις κ' ἄς γενοῦν κ' αὐτοὶ κομμάτια.»

Νυκτέρι φοιτητῶν και τόσων πολιτῶν.

Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα και γίνεται νυκτέρι
'στὸ φλογερὸ καμίνι,
και κηλαλεῖ περιεργὸν πατριωτῶν ἀσκέρι
νὰ μάρη τὴ θὰ γίνῃ.

'Ο βουρλιαμένος οὐρανὸς λαμπρὸς ἐρεγγυβέλει,
συναγροκνοῦν τὰ γάλαμα, μὰ κ' οἱ κλητήρες ἔλοι.
'Οποια νύξ!...συνθήματα μεγάλα φθουρῶν
διάφοροι φρουροί,
και κουλουρητῆδες ἀγροκνοῦν κ' οἱ στόμαχοι γεμίζουν
κουλούρια και τυρί.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ρουκαρῆς
εἰς τὰς παρούσας συμφοράς
ἀκούσας τὰ συμβαίνοντα και κλεισίμενον ἐξήμενον
γοργὸς 'στὸν παῖδον τῶν ἐκτὰ προσέτρεξε τὴν κάμνον.

Τῆς σὺ ; τοῦ λέγουν...Φασουλῆς, ἐκεῖνος ἀπαντῆ,
και τὸ λεπτὸ μαστοῦνι του 'στὰ μάρμαρα βροντῆ.

Καλῶς τον και τὸν Φασουλῆ,
πιάσε και σὺ ταμπούρι...
δὲν σοῦ βαστῆ ; ...μεταβολὴ
και κόψε του κουμπούρι.

Και βλέποντας τοὺς φοιτητὰς μὲ Γκρά κ' ευσκελῆσις
'θυμήθηκε κ' ὁ Φασουλῆς τὰ πρώτα νταϊλίκια,
ἡμέραι ἀλημονήνταις και χρόνια παιδικὰ,
τοὺς Μαζακίελους τοὺς νεκροὺς και τὰ Σιαδικὰ.

'Θυμήθηκε πολλὰ πολλὰ, μὰ και τὴν Ὀθωνίστρα,
ποῦ 'στούς Ρωμοὺς ἀδανάτω δὲ μείνη τῶμομά τῆς,
και καθεμὰ σημερινῇ τοῦ Παλατιοῦ τοιαύτη
ἐπήρα τὰ στολιθια τῆς και τὰ παράσημά τῆς.

'Θυμήθηκε πολλὰ πολλὰ και βγάξιε μίαν σκοφίαν,
μὰ μόλις τὴν ἔφορσε κ' αὐτὸς ὁ τενεκὸς
ὁ Περικίλτος ἔξαγα τὸ σέρνι τὰ τουλούθρια
και τὸν πηγαίνει σπῆτι του μὲ τῆς κατραπακιάς.

Φασουλῆς και Περικίλτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.— Ἐβίσε τὸν θιασον Ἄσασρ ;
Φ.— Ἄκουε ἕκκι ; τὸν εἶδα,
και πάλιν ἱμακάριας τὴν ἠθικὴν πατριὰ.
'Ἦσαν πατέρες αὐστηρεῖ και κάμποσαις μαννάδες,
ποῦ τᾶχουν τετρακόσια,
κ' ἄκουσα τόσαις γαλλικαῖς και φρέσικαις ἔξυπνάδες
και καλαμπούρια τόσα.
'Ἐπήρα και διδάγματα τῆς ἠθικῆς πολλὰ
κ' ἐκ τοῦ σημεῖου θαύτρου
δεκάκις ἠθικώτερος ἰβήγικα, μπουνταλά,
παντὸς ἠθικολάτρου.
'Ὡς πότε πλέον προστυχῆ και κλασικὴ σοφία ;
ὡς πότε τόση ψευτικὴ σαχλοσημονιτυρία ;
ὡς πότε πλέον ἀρετὴ γιὰ μὰς θὰ μαγειρεύεται
και 'στὴν ἰδική μας τὴν σκνή γιὰτὶ ν' ἀπαγορεύεται
τὸ ντύσιμο, τὸ γούσιμο,
και τοῦ κορπὶ τὸ λύσιμο ;

'Ὡς πότε πλέον τὸ σημεῖον
κ' ἱμας θὰ βασανίζῃ,
κ' ἔμπρὸς 'στὸ σῶμα τὸ γυμνὸ
καθεῖς θὰ κοκκινίζῃ ;

Γιὰτὶ γυμνὸ δὲν βλέπομε
τὴν σαρμινὴν φρεσκαδὰ ;
γιὰτὶ δὲν ἱπτερίπομε
και ἴλιγγ 'σωβρακκάδα ;

Σῶπα στόμα μου τραχὺ,
κ' ἦλεθ πλέον ἐποχὴ
γιὰ θεάματα πλουσίαις,
φὲν ντὲ σιέκλ ἔξοπισωσιὰ,
φὲν ντὲ σιέκλ καλοισθησίαις,
φὲν ντὲ σιέκλ ξιβρακωσιὰ.

Γίνου Κόντε Ρεπανάκκις,
μὴ ρωναῖκας, μὴ λυπού,